

## अस्थिर मन - Part 1( A TEENAGE LOVE)

म 23 बर्सिए केटों हूँ । नामले सपनील हूँ , समाजको नजरमा अंतर्मुखी सदस्य बनी जिउदै छु । आफ्ना मनमा चलेका हुरी बतास जस्ता कुराहरु कसैलाई भन्न मन लाग्दैन । जीवनले दिएका मौकाहरुलाई गुमाउने उदाहरणका रूप मा मलाई लिग्दा केही फरक पर्दैन । अभीव्यक्त गर्न नसकेका कुराहरु यी कलम र दुई पान्ने कागजस । मू पोख्छु । एती हिम्मत पनि आएको आफै कहा होर ? अस्ति घरमा आउने साइलों काकाले बाबू सामू गर्दै रैछन र सुनेको हो ।

आसवादी मन मेरो संगी हो , मेरो लागि

मेरो एकपल्ल नै सर्वश हो , मलाई पढाई नै छ । हिडाइन , खेलन पनि मन हुदैन , हो , कलेज जान्छु संगी हरु सँगै तर किताब र कापी नै मेरा प्रिय दुसमनहरु बनना पुगे ।

आज आफू माथि गर्व गर्ने केही पनि छैन , न त घर परिवार संगको सुमधुर संबंध , न आफूले देखेको उज्ज्वल सपनाको वास्तविकता , न उसको साँचो प्रेम न आफूमाथि पूर्ण भरोसा , गरूँ त के गरूँ म भन्ने प्रस्नहरुले जालों बुनी बसेका छन

।

मेरो जीवनको कथा कुनै नया मसिले लेखेको छैन , जे जस्तो अरुले भोगेको ब्यथा छ , त्यही नै मेरो जीवनले अगाल्यो , संघर्ष पनि के भनूँ र खाई , भन्ने जस्तो लाग्छ , मैले लगाएको मिहएनत बेग्लै छ रे , मेरी आमले भन्छिन त्यो ।

मेरो जीवन गाथा पुरानाई छ , आज मेरा प्रिय दुसमान यी कापी र कलम मार्फत  
ब्यक्त गर्दै छु।

Syangja मा जन्मी, हुर्किएको मलाई खासै सहरी वातावरणको चरका चरकी  
थिएन ।गाऊ नै सर्वप्रिय थियो मेरा लागि ।

कुरा हो म “१७ ” वर्सको हुँदा :::::

“सपनील ,एहह सपनील ” घाम दलीनसम्म आईपुग्यो , उठ :” भन्दै आम | ले  
बोलाएकी रहीछन ।

आनन्दले पियारों निद्र | बाट भ्रसंग भई बीउभिएछु , मेरो घर भने २ तले माटोले  
बनेको वाला पुरानो घर हो ,

आटीबाट आमलाई करौदाई :”किन कराइछौ आमै ?”भन्दै चर्को स्वरमा तल  
भरे । आमले शांत भई ,”एह,उठीस , ल सुन त , आज नया पाहुना आउदै छन  
रे, बा का “लाहूर” बस्दाका संगी रे चिन्दिन मैले चिन्न त ,,, हात , मुख धो अनि  
पसल गएर मासु लिएर आइज त “भन्दै चोकमा जान लगाइन । भानसामा  
छीरेको , सुक्का रोटी र चिया राखदेकी रहिछन । भ्यापभुप्ती खाएर “राइनो”  
चप्पल पड़काएर पसल तीर लागे ।

पसलसम्म पुगे र १.५ किलो २ खुटटेको मासु रखदिन आग्रह गरे पसले  
काकालाई । काकाले छिटै गरेर कालो प्लास्टिकमा मासु रखडिए । आनि हातार  
भएको मेरो मन अनि घरमा पाउन आउन लागे भन्ने चिंतनले पैसा तिरिहालेर  
आए । ६०० चोखों दाम बुजार ल्याउदै गर्दा “मैले पनि मासु पसल ” खोल्न  
पर्छ की के

हो “भन्ने सोच ल्याए । खयाली कुरा न हो , कहा धेरै बेर टिकथों र ?

घर आएर मासु आमलाई सुमपीए । केटाहरुले “pubg” हानमं भन्दै कुरीरहेका रहिछन । तेतिबेला आफ्नो फोन त कोसंग हुनी र ? आमा संग फोन लीगे र केटाहरु संग खेलमा ब्यासत हुन थाले ।

खेलन सुरू के गरेको थिए , भीयाप्प save नगरेको नंबरबाट फोन आयो । बल्ल त खेलन सुरू गरेको छु , कुन मुरदारले फोन हानछ , पारा ततौनी भन्दै फोन काटीदिए । फेरि नि आयो , फेरि काटीदिए । बारम्बार आएपछि उठाएको । “हामी आईपुग्न लाग्यौ है काकी ” भन्ने कोईलीको भन्दा नि मीठास भोरीएको स्वर , थोरै लजालू आवाज सुनेपाछी मेरो ध्यान “game” तीर कत्ती पनि गएन , गेमको स्क्रीन बंद गरेर फोनमा बोलना तीर लागे । अहिलेसम्म फोनमा कोही केटीसंग संवाद नभएको मैले , प्रत्युत्तर दिन र नसोची सिधार्इ “हजूर, के भन्नुभयो ?” भनी आवाज सुनने निहुले प्रस्न गर्ने । “हामी प्रकाश अंकलकहा आईपुग्न लाग्यौ , यो चोकबाट कता हो ?” भन्दै सोधेकि थिईन । म बँकबँक गरीरहने केटों तेति बेला खै , के भो के भो , अचममाइले शांत हुन पूर्गे ।

“रोकनूस , म चोकम । लिन आऊछु , म प्रकाश काकाकै छोरोँ हूँ , आईहाले ”

भन्दै फोन चयप्प गोजीमा राखे र केटाहरुलाई हेर्दै , आँखा संकाएर अनि ओठमा मिलेको मुस्कान संग चोक तीर दौडिए । हुन त तेही चोकका काकालाई सोधेर आउनुस भन्न मिलथीओ तर त्यस्तो आवाज भोरीयेकी केटीको रूप हेर्ने आतुरताले मलाई उहि लिन जानलाई विवस पारयो ।

चोकमा पुगे , यता ऊती हेरे , मेसों पाईन र फोन हाने । करीब २० मि. टाढा जतीको दूरीमा “टूँग टूँग ” घंटी बज्न थाल्यो । अनि फोन उठाएसँगै हात हलाये र फोनकै माध्यमबाट “हेलो ” भने र तेही नजिक पुगे । “काका,ढोंग गर्ने , म प्रकाश शर्माको छोरा । आरमै हुनुनछ ?” भन्दै हालखबर सोधेर परिचय गराये ।

“एहह ,बाबू , यही पो आईपूगीस ? शुभाशीर्वाद , उम आरमै छु , किन दुःख काटेको होला , सोधेर भए नि आईपूगीनथो नि ” भन्दै काका बोल्न थाले ।

“हैन, के को दुःख होर मलाई ?” भन्न थालें ।

मलाई भने त्यो फोन्मा बोलने स्त्री कता छिन हॉला भन्दै खोज्दै थिए ।

काकालाई “खाई, त तपाइकी छोरी?” भनेर सोधन पनि त भएन ।

काकाको नाम के अरे ?” भन्दै प्रस्न गरें।

मुस्कानसँगै “सूरज हो मेरो नाम बाबू ” भन्दै उत्तर दिनुवयो ।

सस्तो चुटकिला हं। न्दीन पारो भन्दै “जोड़ी त महा जोड़ी हो के , सूरजको प्रकाश भए जस्तै हजूरहरुको मित्रता छ के , कति कुरा गर्नुहुन्छ बुवाले तपाईंको “ भन्दै गफ लगाउन थाले । कहिले बुवाको कुरा र उपदेशलाई कानले नटिपने मैले आफ्नो स्वोभा बढाउने मौका किन छुटाउथे ? ।

काकाले कार लिएर आएका रैछन । आफ्नै हाइछ फेरि । सूरज काकाको वासोवास् भने बुटवल थियो ।’ अंकलले , जाम भनेपछि कारको ढोका खोले , हेरेको “लामो कालो केशलाई खुला छोडेकि, आँखालाई गाजलले सजाएकी , देबरे हातको कान्छी औलाको नंग पालेकी , लजावती मुस्कानलाई संगी बनाएकी सुंदर कन्या “ कारको पछिल्लो सीटमा बसेकी रैछन ।

बाटो बताउन आएको म पछिल्लो सीटमा बस्दा के भन्ने हुन् भन्ने सोचेर “अगिलो सीट”मा बसे । बाटो बताउदै आउदै गर्दा “काकी , खाई त?” भन्ने प्रस्न गरीहाले । पछुताउने रहीछु र पो भीयापपाई प्रसन आको रैछ ।

काकाले “काकी छैनन नि, स्वर्गवास भएको ३ वर्स पुग्यो , सपानील ” भनेर काकाले भन्नुभयो । मैले उत्तीखेरई “sorry , काका “ ,मलाई थाहा थिएन भन्दै रून्चे स्वरले माफी मागे । “ ३ वर्स आगी वितेको कुरा सुनेपछी, पछिको सीटमा बसेकी उसलाई निहाले , आँख | रसाएका रहीछन । उसलाई नि “माफ गरदेऊ है ।” भन्दै क्षमा मागे ।

३ मिनेटमै घर आईपूगइयो । सबैसंग भेटघाट हुदै गर्दा सबै खुसी हुनुनथीओ । म भने तेही कुराले एकल भई पीढीको छेउ समाएर टोलाउदै बसेको थिए ।

उनी मेरो नजिक आईन र सोधीन “तिम्रो नाम के भनेऊ रे? सपनील है?” भन्दै सोधीन। एकोहोरो टोलाइराहेको मैले उनलाई हेर्दै “उम्म, सपनील हो , तिम्रो के हो नि?” भनी मैले नि उनको बारेमा थप कुरा जान्न इच्छुक भएँ । उनले आफ्नो त्यो मंत्रमुग्ध स्वरमा “मेरो नाम चाई “विश्वासना” हो भनिन् । जस्तो नाम , तेसताई नै वोली र रूप थियो उनको । उनको बारेमा wikipedia नै भोरीदिन्छु भन्ने आत आउदै थियो मन बाट ।

स्कूल सोधे , “कालिका” भनिन , उमेर सोधन सक्तीन तर उनले मलाई सोधीन  
“कति साले हो नि तिमी ? ”

2058 साले हो म भनीदिए ।

“विश्वासनाले” आफै म त कान्छी नै हाईछु , 59 सालेकी हूँ म , बैनी हाईछु दाई भनिन। “दाई ” सुनेपछी मैले “हास्टै” “दाई रे के भन्छिन ?” फेरि इनले भन्न थाले ।

उनले “दाई , त हो केरे , बाबाहरु साथी , भाईहरु जस्तै हुनुनछ , आनि हामी cousin भएपछि तिमी मेरो दाई त परेउ केरे” भनिन ।

मैले आफ्नोतरफबाट “एकल पिरती” लगाईसकेको थिएँ । उनलाई बैनी भन्दै बस्ने आंत थिएन ममा । खाई किन हो , ऐलेसम्म बैसले छोईसकेको थियो, मन कसैमा नि अडकेको थिएन , अचानक आज आएर उसैमा किन अडकियोहोला भन्दै कुराहरु जालों बुन्न थाले ।

आमाले पाहुनाहरुलाई खान दिदै हुनुनथो , म तेही पीढी नछोडी बसिरहेको थिए , दिमागमा भने “तिनै कुराहरु खेल्न थालेका थिए”  
अचानक आमाले “खान आइज !!!” भनी बोलाउनुभयो ।

मैले "काका र उनलाई खाना दिनुभयो?" भनी प्रसन गरें। मेरो प्रसन साधारण थिएन, मेरो प्रसनको "उनलाई" भन्ने शब्द मिलेको थिएन। आमाले "उनलाई रे?" के भन्छ भनी हठात् प्रसन गर्नुओ। "विश्वासना"लाई के आमाई "भनेपछि संका नगरेभै हेर्नुभयो। "दिईसके, अब आइज, त र म बाकी छम खानलाई " भानुभयो।

सौभाग्य यो थियो की, त्यो मेरो प्रसन सुनने आमा मात्र थिईन, नत्र के हुने हूदों। खाना खाएर "उनी" wifi ko paasword माग्दै बुवार्थीम् पूगीरैछन, बुवालाई पासवर्ड के थाहा हुंदों हो? scan गर्छु नि त, भनेकी रैछन, तर बुवाको फोन अलिक पुरानो थियो scan गर्न मिल्दैनथ्यो। छिटो छिटो खाना खाएर सककाये अनि बाहिर निस्किए। कसैले नसोधदै "wifi ko password?" "sapnil@123"हो भनीडिएं।

उनले खुसी हुदै पासवर्ड हानिन र फोन तीर व्यस्त भईन, सूरज काकाले मलाई "पढाई कहा पुग्यो कान्छा?" भनी सोधनुभयो। अहिले "SEE"दिएको हो नि काका भने। काकाले विस्वासना तीर चोर औलाले देखाऊदै नानी सँगै हाइछ।" भन्नुभयो। "उनले" पनि SEE सककाएर आएकी रैछन।

सूरज काका अफैले "चिनजान गरओ न, पैलौं चोटी भेट भाछन, बोलेर बसाओ भनीह। ल्नुभयो। "मेरो मनमा खुसीका तरंगहरु बज्नु थाले। दुई जाना तेही पीढीमा बस्यौ। बुवाहरु र आमा चाई आगनको छेउको चौपारीमा बसी भलाकुशारी गर्दै हुनुनथीओ।

उनले फेशबुक चलाउदै रैछन। मैले "तिम्रो ID के छ?" भनी सोधे। उनले, "विश्वशना खनाल " छ भनिन। अनि बेर नगरी "friend request"

पठाईहाले । उनले नि "accept " गरीहालीन् । मेरै अनुरोधलाई पर्खीए जस्तो लाग्यो । आनि मैले फोन बंद गरेर खुट्टा हल्लाउदै बसें ।

मैले फोन छेउमा राखेको देखेर उनले पनि फोन बंद गरेर बसीन् । त्यो व्ययवाहरले मलाई निकै गदगद परिदीयो । अनि मैले,"SEE कस्तो भयो त बहिनी?" भनेर प्रसन गरें । उनले " के भनेको सपनील ? जिसकेको के म त अघि " भनिन् । यो सुनेपछि त मेरो खुसी भन् कस्तो भयो , । तर बाहिरबाट "किन दाई भनेकी हो त , अगि ?" भनेर मुख बिघारे जस्तो गरेर भनें । उनलाई बुज्ज मलाई सहज थिएन भन्ने कुरा लाग्यो ।

रिश त के उथडो हो र मलाई , दाई हैन भनेपछि । "तेसवा , साथी होऊ त ?" भनी सोधे । "उम्म, साथी नै हो हामी अब ढुक्क भउ " भनिन । त्यो क्षण शब्दमा बयान गर्न सकेको थिईन । आफूले चाहेको हुनेहुँदा मन उडन ठालदो रैछ" भन्ने आभाष भयो । कुरा गर्दै गयौं , आफ्ना रुचीहरु , खुसीका पलहरु साटासाट गर्दै गयाऊं , । हासदा हासदै उनले रोकिन नसकेर मेरो काधमा धाप हानिन, ममा त्यस बखत "मायाको हात" पो हो की भन्ने अनुभूति भयो तर मेरो मनमा मात्र आएको भावना उनलाई के थाहा हुनथो । मेसाई नपाई आफ्ना कुराहरुमा डूबदै थियौं , उता बुवाले "हैन, यी दुईटा के कुरा गरछन , अघि देखि हसेकोहसेई छौ त ।" भन्न थालनूभयो , उनले प्रसनको प्रत्युत्तर दिन लाग्दै गर्दा , मैले उछिनेर "हैन बुवा,SEE को समयका कुरा हुन् । " भनेर ढात उत्तर दिए ।

उनले एक्कासी मतीर हेरेर भनिन ,:"किन ढातेको काकालाई ?" मैले , " बुवाले फेरि अरु गफ गरेको थाहा पाउनुभयो भनी काम अराउनुहुन्छ , तेसैले पढाई संबंधी कुरा गर्ने भनी बचछु नि त " भनी उत्तर फरकाएँ ।

उनले,"कति बाठो हो के तिमी त" भनेर मुस्कुराऊन थालीन् ।  
मेरो भुटो उत्तरभिन्न तिमी संग बोलने बहाना मात्र छुपेको छ भन्न मन आती  
गरेको थियो तर के गर्नु "एक तर्फी प्रेम" मा आफ्नै मात्र हुकूम हुंदोरैछ ।

सलल बगेको नदीको बहाव जस्तै कुरा निरंतर जादै थियो। एक्कासी सूरज  
काकाले हामी दुबैलाई आफ्नो छेउ मा बोलाउनुभयो । दुबई जुरुक्क उठेर गयो  
अनि काकाले भन्न थालनुभयो ,"अब कहा पढने बिचार छ त ? के पढने हो?"।  
अंकलका यी प्रसनहरुमा नाजवाफ थिए। सबैलाई दिईराखेको उत्तर,"SEE को  
रिजल्ट जस्तो आउछ, ते अनुसारि निर्णय गर्ने त होला नि।" भनी उत्तर फरकाये

!

काकाले असंतुष्ट जनाउँदै ,"अब पनि, तेसो भनेर कहा हुन्छ? ,(बुवातीर  
हेदै)हेर् , प्रकाश, तेरो छोरा , मेरो नि छोरा समान हो । " अब यसलाई कहा  
पढाउने सोचेको छस ? थाहा भएन , एस्को पढाइको जिम्मा अब ममाथि छोडिडे  
 , गाऊमा बसेर पढछ भनेर नसोच , एसलाई सहरको वातावरणमै बसाले केही  
नयाँ चीज अवस्य सिकछ । "

बुवाले नि सानो आवाजमा,"एकलो छोरो हो हेर् सूरज,  
गाऊमा नि पढाई राम्रै छ केरे , यही पढला नि अब 2 बर्स अनि पठाउन होला "  
भन्ने कुरा गर्नुभयो । आमा, म र उनी चुपचाप थियौ।

सूरज काकाले जितडाई भन्नुभयाओ ,"पढाई राम्राई छ,याहा पनि तर अब केही  
नाया अवसर पाउचा एस्ले वहा , पक्कै पनि धेरै कुराको अनुभव लिगछ। बस्ने ,,  
खानेको चिंता लिन परेन , हाम्रै घर छ कयारे , पढना दुईतै सँगै छन । एउटै  
कलेज हालीदिउला , चिनेजानेका मान्छे प्रसस्त छन , नआती , मैले जस्तो  
भरोसा गर्छु , तेसताई नै सपानीलमाथि छ "भन्ने कुराहरु नरोकीकन भन्नुभयो



। बुवालाई पनि पूर्ण भरोसा थियो सूरज काकामाथि , "हुन्छ, तैले एती भनिसकेपछी , मैले किन "नाई " भानुम भनी " बुवाले भानुभयो ।

"काका र विश्वशना " करीब 1 हफ्ता बसनुभयो । उहाहरुको घुम्घाममा मेरो ठूलो हात रह्यो । यो अंतरकालमा "विश्वासना र म" निकै नजिक भयौ । "साथी"बाट "अत्यंत मिलने साथी"को रूपमा हाम्रो संबंध परिणत भयो। मेरो आचरण पनि उनलाई राम्रै लगडाई गरेको जस्तो महसूस मलाई भयो। मलाई साथीहरुले "आइज पबजी खेलम " भन्दा ठादै अस्वीकार गरिडीनथे । जती पनि समय "विश्वासना"संग बिताऊन मलाई मन थियो , तेती नै समयको लागि म मारीमेटी मिलाऊथे । हामी बोल्दै बस्थयउ । बोलने लत यति सम्म लगिसक्यो की "खाना खान पनि उनी मलाई कुरथीन ", सूतने बेलामा उनी अर्को कोठामा सुतदापनि फेशबुक हाम्रो संवादको माध्यम बनेको थियो । दुईतैमा लत बसेको कसैलाई अत्तो पत्तो भने थिएन ।

आएको एक साता पछि उनी र काका बुटवलतर्फ लाग्ने समय आएछ। सबैलाई हिडने भानुओको रैछ काकाले । बुवाले,"कहा सबैलाई जान्छस् ? खाना खाएर धैर्यसंग जाँनेहोस"भनुभयो । "विश्वासना र म" अब कहिले भेट होला भनी कुरे जस्तो गरी एक अर्कालाई हेरी रहेका थियौ । उनलाई पक्कै प्रेम बसिसकेको थियो तर हामी दुबईमध्य कसैले पनि प्रेमको प्रस्ताव भने राखेका थिएनौ ।

मलाई त्यो रात निदराई लागेन , उनलाई के भयो खाई , सोधने आत गरिन । बिहान भयो , म उठेर नुहाये अनि गाउले कोसेलीहरु तयार गर्न आमालाई मदद गर्दै थिए । उनी पनि उठेर आमालाई सघाउन थालीन । आमाले सो समयमा उनलाई "मेरी छोरी कति प्यारी छिन , नानी " भनेर मायालु आवाजमा

पुकारनुभयो । उनले पनि "मामू " भन्दै भक्कनिएर भाबुक हुदै चिरिपप  
आमाको ढाढ अठाउने गरी अंगालो भ्प्टीन । म नि आसू थामना सकीन र  
वरलताई "आसू " भरिहाल्यो । "आमाको ममता"मा पुरुश ,स्त्री को पो भाबुक  
नहोला र ?

शांता पार्दै सांभाऊने प्रयत्न गरे । एकैछिन पछि खान बनाउनतीर आमा र उनी  
ल । गनुभयो । म, बुवा र काका कुरा गर्न थाल्यौ ।

सूरज काकाले , "ल कान्छे, कहिले भरछस त बुटवल तीर, हिड आजै लागाऊ "   
भन्नुभयो । एक्कासी पुरलुक्क बुवातीर हेरें अनि बुवाले जिसकेर , "जुंगाका रेखी  
बसेर काला हुन थाले , आफ्नो निर्णय लीग अब" भन्नुभयो । काकालाई मैले , "  
रिजल्ट आएपछि आउला नि काका," भनेर आफ्नो कुराले "हुन्छ" भन्ने  
पारीदिए ।

खाना साना भयो अनि काका र विश्वशना विदा लीगेर हिडदै हुनुनथीओ । म  
पनि सामानहरु राखीदिन बाटो सम्म पुगे । सबै नै गयौ । कार भित्र बसनुभयो  
अनि कार स्टार्ट गरेर हिडने तरखरमा हुनुनथीओ ।

उनले सानो स्वरमा मलाई "छिटै आउछाऊ नि " भनिन । सो कुरा सुनने म मात्र  
थिए । म तेतिबेला मुनटो हल्लाऊन मात्र सकें । उनको त्यो वाक्य मेरोलागि प्रिय  
बन्यो । हिडने बेलामा "सपनील, बाई , सी यू " भन्दै काकासंग बुटवलतर्फ  
लागिन ।

उनी गाकों पल चीच्याएर रोक्क जस्तो भयो , तर एकलै आंटिकों कोठामा गर्छें र  
रोछें ।

"७ दिनको हाम्रो समय कुनै बर्शोंको जोडीको जस्तै थियो "मेरा लागि । उनले  
पनि त्यस्तै आवाश गरेको मैले पाएं ।

केही दिन पश्चात,.....

“ SEE ” को नतीजा पनि आइहल्यो। मेरो “A+” आएको रहेछ । ७५ सालको SEE मा A+ ल्याउने विद्यार्थी म मात्र थिए गाउँमा । आमा,बुवा निकै हर्षित हुनुनथीओ । उहाँको एउटो यो सपना पूरा गर्न सकेकोमा निकै गौरवसाली महसूस हुदै थियो। उनीसंग नि यो कुरा शेयर गर्छु र उनको पनि नतीजा बारे बुझ्छु भनेर आमासंग फोन मागे।

आमाले “मेरो आईडी बाट हालदे त फोनमा ” भन्न थालनुभयो । “हस ममी” भनदाई त्यो काम गरें अनि भट्टाई मेरो “आईडी” लॉगिन गरें। उनको मेसेज पनि आएको रैछ , उनी आफैले “मेरो “A” आयो , तिम्रो के आयो ? ओई कता छौ ? ओई ” भन्दै मेसेज गरेकी रैछन। हतार नगरी उनलाई सबै कुरा सुनाएं।

मलाई बधाई दिदै,” थाहा थियो , तिमले पक्कै राम्रो रिजल्ट ल्याउछाऊ , मलाई थाहा थियो के, मैले हात हेराईदिन्छु भन्दै मजाकी पारामा भन्न थालीन् ।” मैले पनि “तिमीले भनेऊ र पो आएको नत्र आउदैन्थ्योहोला ” भन्दै कुरा थप्न थालें।

आफ्नताका फोनहरुले उता पनि , यता पनि “टूंग टूंग” , “बीप बीप” गर्दै घंटी बजना थाले । “हुन्छ ऐले कुरा गरौला भनी ” संवाद बिसायाऊ।

साभातीर सूरज काकाले सबै विवरण पाएपछि , “सपानील, बधाई छ, तलाई ,  
निकै खुसी छु , अब आइज बुटवलतीर , कुनमा पढने हो जानेबुभेर दुईतै लाई  
भरना गरदिनुपर्यो नि । ” भन्नुभयो ।

“धन्यावाद काका, हस, , अब १,२, दिनमा ओरालो लाग्छु भनी उत्तर दिये । ”,

हाम्रो कुरा सुन्दई बसेकी रैछन उनी, अनि मैले बोल्दै गरेको फोन बुवालाई  
सुमपीएपछि फेशबुक खोले , उनले टीक्क मेसेज गरेकी रैछन,,

“ल, स्वागत छ , तिमीलाई बुटवलमा आबको २ दिनमा ” भनेकी रैछन ।

“हस, आउदै छु , फूलमाला लीगेर स्वागत लाई बस है” भन्दै प्रत्युत्तर दीएं।

उनी संग भेटने आतुरता आती नै थियो,,

दुई दिन पछि,,

म जाने दिन पनि आयो ,

सामानहरु बांधबुध गरेर चोकतीर लग्न थालें। कहिल्यै पखेरा, अनि आमाको  
काख नछोडेको संतान टाढा जाँदा आमाका ती नूनका ढीका थामिएनन ।

आमालाई अंगालो हालडाई म आमासँगै चोकसम्म आईपुगे। गाडी पनि 5  
मिनेटमै आईपुग्यो । कहिल्यै टाढाको दूरी नचालेको म “पहिलो चोटी” एक्लै  
बुटवल सम्म जादाई थिए।

गाडी ओरालो लाग्दै गयो, म नि भित्रबाट “हवा हवा ” गर्दै रुदै थिएं। बाहिर  
आँसु नि टुपलूक टुपलूक भरदाई थियो, गोजीबाट रुमाल भिकडाई पुछडाई  
थिए।

गाड़ी जोरधारा आएर बल्ल खाना खान रोकियो , तर बाटोमा यात्रीहरुलाई  
कुरेकाई थियो ,

त्याहा पकौडा र बटुक देखे , आफ्नो लागि मगायें र उनको लागि पनि प्यक  
गरीदिन भनें । अनि करीब ४० मिनेट मै बुटवल लीऐदीयो । उनी संग भेट हुने  
तर्खर आती नै भएर हॉला ,। "कतै मलाई लिन उनीनै त आएकी छैनन जस्तै  
लाग्यो ।" गर्मी चरम सीमामा पुगेको ठाऊ रैछ बुटवल , सुनेको थिएं , आज  
अनुभूति गरें ।

बसपार्कमा काका लिन आउनुभएको रैछ । काकासंग भेट भाएं अनि छिटै घरई  
पूग्यौ ।

उनी पनि मलाई हेर्दै कुरदै बसेकी रहिचहन । त्याहा पुगेपछि "फ्रिजको चिसो "  
पानी दिईन र हालखबर सोधीन । सबै कुराहरु गरें र ल्याएका कोशेली दिएं ।  
उनका लागि ल्याएको बटुक पनि छुट्टै दिएं ।

काका आफिसबाट आउनुभएको रैछ र हतार मान्दै , "ल, तिमीहरु आराम गरओ ,  
म आफिस गएर आऊछु " भन्दै जानुभयो । हामी दुबई जाना एत्रा दिनको  
पछिको भेटघाट हदां आफ्ना कुराहरु भरनाको पानी सराह बगाउदै थियौं ।

केही बेर मौनता नि रह्यो तर धेरै पछिको भेट जस्तो भएको हामीमा भाबुकता  
अनि भित्री खुसी ल्याएको थियो ।

घरबाट बुवाले फोन गर्नुभयो । फोन हातमै थियो । उनी मेरा लागि नास्ता बनाउन  
किचनमा थिईन ।

"छोरा, कहा छस?" भनी चर्को स्वरमा बुवाले सोधनुभयो ।

मैले,"आईपुगे अलिक अधि काकाको मै छु, काका' आफिस हुनुनछ "भनी उत्तर  
फरकाये र "बुवा एकैछिन आराम गरचू भनी फोन राखे ।

उनले "नास्ता" बनाईन र लयाईन् , "मलाई मात्र किन?तिम्रा लागि खाई?"भनी  
सोधे ।

मैले त अब बटुक खाने हो। तिम्लाई हो यो भनी उत्तर डीईन ।

नास्तामा "चाउमीन अनि समोसा " लीऐडेकि रैछहिन। खाना बनौनामा सिपालु  
थीन् उनी ,

"हातमा जादू बोकेकी जस्तै उनी" आफै बनाएर बसेकी रैछन।

साभा बखत काका नि आफिस बाट फर्किनूभयो । थकान सरीर भएतापनी  
मिठो मुस्कान सँगै , "ल, केटा,केटी हो। भोली स्कूल बुज्ज जान पर्यो , तेही  
कालिकामा जाऊँ सुरुमा ,चिनेका टीचरहरु हुनुनछ कयारे ।" भन्नुभयो।

"विश्वाशना"ले हुन्छ बाबा तेही गरमला " भैनीन।

मैले पनि जानेभै गरेर "मुनटो"हलाये।

भोली बिहान १० बजेतिर कलेज गयौ। नयाँ ठाऊ थियो , काकाले यो ठाऊ  
"कालिकचोक", यो कालिकानागर अनि संबंधित ठाऊहरु चिनौडाई हुनुनथीओ  
। काकाको घर भने "योगीकुटी"थियो।

विध्यालय पूगयौ । सबै कुरा बुभेर फर्कियाऊ। त्याहा भरना हुन "प्रवेश परीक्ष।"  
दिनुपर्ने रहेछ। उनले र मैले "विज्ञान" विषय पढने नै निर्णय गरेका थियौ । प्रवेश  
परीक्षका निमित्त दुईतैले घोडा धसेर पढन थाल्यऊ । काका हरेक दिन ऑफिस  
मै ब्यासता हुनुनथीओ । "विश्वशना" र "मेरो"बीच मौनता हराऊदै गयो ।  
उनी सबै कुराहरु मलाई पोखथीन , आमा नहुदाको पेरिशथिति देखि लीगेर

बाबाले गरेको संघर्षलाई संवादको विषय बनौदई आसुका धारा चुहाउथीन् । मैले  
“आत्मीय-साथी”को रूपमा आसू रोकने काँध बनेको थिएँ।

“म त छु नि तिम्रो ख्याल गर्न भन्दै उनको आसू पूछिदिन थाले ।”

आसू रोकिन थालेपछि ,“उनले मेरा दुबई गाला समाउदै ,“एउटा कुरा भन्छु ,  
साचौं साचौं भन है । “ भनी गंभीरतापूर्वक भन्न थालिन ।

उनको आँखामा आसू देखना सकथिन र होला उत्तीखेरई “हुन्छ , भन न, कैले  
भुटो बोलेको छु र ?”भनी जवाफ दीएँ।

“म तिमीलाई मनमुटु देखि प्रेम गर्छु। तिमीलाई देख्दा देखि नै प्रेम बसिसकेको  
थियो, भन् तिम्रो बोली, व्यवहारले तिमितिरे तानिसकेको थियो। तिमी तेती  
बेला टाढा थियौ र सिधार्ई भन्न सकीना तर आज मेरो आँखा अगाडि छौ र भन्ने  
जमाकोँ गरेँ। तिमी नि मलाई स्नेह गछौँ नि है ?गछौँ नि?” भन्दै रून्चे स्वरले  
मलाई अंगालो हालना थालिन ।

भरकर निर्माण गरेको मूर्ति जस्तै केही नचाली , नबोली अचम्ममा परेको थिएँ म  
।

“जसलाई आफ्नो मुटु सुमपेको थियो, आफूले अगाध प्रेमको सुवाश छारछू  
भनेको थियो”उसैले नै प्रेमको प्रसताब राख्दा मलाई हर्षसँगै रोदनले भिजायों ।

“

....

...

“तिम्रो सधैलाई साथ दिन यो मान्छे छ। तिमी मलाई सुमपीए हुन्छ । तिम्रो हरेक  
साना सानाकुराको ख्याल गर्न म हर्दम छु , तिमी सँगै । म नि तिमीलाई अत्यन्तै  
प्रेम गर्छु , तिम्रा दुःखका समयमा हासों , अनि तिम्रो सपना पूरा गर्ने करता म

बन्नेछु । तिमीले मेरो पूर्ण भरोसा रखे हन्छ । अनि अंग्रेजीमा “ I love you to the fullest, I will be your biggest supporter forever, You are my sunshine , dear” भनेर भने।

उनका आँखाका तयी आसूहरु रोकिन थाले र चमकीलों अनुहार बनाएर हासों भरदाई “forever means forever “ भनिन ।

हामी करीब २० मिनेट नै “अंगालो मै बाधियाऊ”, उनले मेरो ढाढ चिरिपपाई समातेकी थिईन “ अनि मैले उनको “टाउको” मुसरदाई थिएं।

हाम्रो प्रेमको गाथाको खबर खाबर कसैलाई थिएन , नत सूरज काकालाई न अरु कसैलाई ।

दिन बितदाई गए, हाम्रो प्रेम भन् गहीरो हुदै गयो , एक पल ओभेल नहुने गरी, पढ्दा , खाँदा , अज्ज खान बनौडा पनि म उनलाई सहयोग गर्थे।

हामी दुबई जान निकै खुसी थियौं। म मनमा पनि थोरै शांत हुन अनि धैर्य हुन लागेको थियो । उनको स्नेह घनिस्ट थियो ।

“प्रवेश परीक्ष”को दिन आईपुग्यो । दुबई जानालाई लिएर सूरज काकानि जानुभयो । गयौं, परीक्ष दियाऊ , रामराई भयो । सेता दात देखाऊडाई दुईतै बाहिर निस्कियाऊ। हाम्रो खुसी देखेर काकाले “कस्तो गरयौ भन्दै” खुसिले नै सोधनुभयो । उनले, “टॉप हानिन्छ बाबा” भन्दै उत्तर दीईन।



“सपनील” घरबाट फोन गर्नुभातिओ , कस्तो गरछस भनेर, फोन गर त, सुनाउन  
पर्यो नि ,। भनुभयो ।

“हुन्छ काका,” भन्दै घर फोन गरे अनि मेरो खुसिको बोली सुनेर “हर्षले कुरा  
गर्यो ।” बुवा, आमा निकै खुसी हुनुनथो ।

बढी गर्मी भएका कारण घर छिटै फर्कियाऊ ।

अंकललाई आफिसको कामले फुर्सद भने हुदैनथयो।

बिस्तारै बिस्तारै “विस्वासन”संग घुमघाम गर्न थालें। अंकलले पनि दुबईजाना  
घुम्दा सुरक्षित महसूस र विश्वश गरेर हॉला स्वीकृति दिनुहुन्थ्यो ।

कहिले फुलबारी, कहिले हिलपार्क त कहिले कफे हरु घुमथयाऊ । म संग तेति  
पैसा भने हुदैनथयो। उनैले सबै खर्च बेहोरतीन् ।

दिन बितदाई गयो, नतीजा पनि आयो, म सबैमा प्रथम अनि उनी दितिया  
भएकी रईछन । यो कुराले हाम्रो त्यो खुसीमा भन् भन् हर्ष थपदाई थियो ।

भरनाको समय पनि आइहल्यो , काकाले भरना गर्न लगनुभयो । हामी दुबैको  
भरनाको शुल्क भने लागेन। अनि ड्रेस छेकन गयौ। सबै कुराहरु बंदोबसत गरेर  
फर्कियाऊ ।

कलेज हाम्रो मॉर्निंग शिफ्टको थियो। बिहानाई उठेर जानु पर्ने , हतार संग पुगनु  
पर्ने थियो ।

श्रवानको २२ गते कलेजको पहिलो दिन थियो । सबैलाई उठेर चिटीक्क परेर  
उनी तयार भईन । म नि नुहाएर , नया यूनिफॉर्म लगाएर रेडी थिएं।

पहिलो दिन हुदाले काकाले आफै कालेजसम्म छोड्ने जमर्को गर्नुभयो ।

कक्ष। भित्र पस्यौ । उनले लगभगलाई चीनेकी थिईन तर मैले उनी

बाहेक सबै अनजान देखे , कतै वीरानों ठाऊमा त आईन भन्ने जस्तो लग्न  
थाल्यो तर जब मेरो नजर उनीमा ज।न्थ्यो , "एहह, म उनिसंगई त छु केरे" भन्ने  
कुराले आवाश दिलाउथ्यो ।

उनी आफ्ना स्त्री संगी हरु संग बस्न गईन् । पढने खालकी उनी पहिलो बेंचमै  
भोला राखेर आफ्ना संगिनीहरुसंग संवाद गर्न थालिन ।

म नया नौलो मान्छे , आफ्नो परिचय दिदै , सबैसंग परिचित हुदै थिएं।

अनि कक्ष।मा गुरु प्रवेश गर्नुभयो । सबै जानालाई स्वागत गर्दै आफ्नो बारेमा  
बटाउदै , हाम्रो बारेमा जाँदै हुनुनथीओ । म पनि उनको देबरे तरफको पहिलो  
बेंचको छेउमै बसेको थिएं।

परिचय दीएं , सबै पीरीअडहरु तेसरीनै गए । अनि घर फर्कने बेला भयो । उनी  
मलाई, "कस्तो भयो त पहिलो दिन , प्रिय?" भन्दै सोधना थालीन ।

"एह, मस्त भयो नि, मजा आयो , राम्रो रैछ, साथीहरु नि मिलने खालका रैछन  
" भन्न थाले।

उनले मेरो खुसीमा खुसी थप्न आजही कुराहरु सुनाईन् । म पनि खुसीले गदगद  
गर्दै थिएं।

दिनहरु एस्टई कटदै थिए, कलेज जाने , रमैलारी पढने , मीठा गफगाफ अनि  
हाम्रो संबंध पनि उस्ताई सुमधुर चलदै थियो।

हामी आफ्नो प्रेमलाई सीमामै रखाऊ भन्ने वचनलाई थोरै पर राखेर साभा पख  
काका आफिसबाट नआउदै एकदिन "चुंबन" गर्यौ।

मेरो जीवनको पहिलो चुंबन थियो, उसको पनि पहिलो नै थियो। आफूले  
एकअर्कालाई स्वतंत्ररूपमै छोड्यौ।

हाम्रा रोमांटिक गफ भने सधै हुनथिए, साना साना कुराहरुलाई हामीले महत्व  
दिनथयाऊ।

३ महिना पछि,,

कलेजमा "सांसकृत कार्यक्रम"को आयोजना गर्ने निर्णय गरियो ।

उनलाई भने राम्रो गाउन निकै आउथीयों । स्वर र ताल मिलाएर सुमधुर ढंगले  
गाउथीन् । मलाई नि आफूसँगै गाउन प्रस्ताव गरिन तर मेरो बेसुरा स्वर र  
नआउने तालले प्रस्तुति नै बिगर्थों र अस्वीकार गरें।

तापनी उनको प्रस्तुतिकों लागि बेजोड रूपमा सघाउन म थिएं।

कार्यक्रमको दिन पनि आयो , उनी रेहर्सल गर्ने भन्दै कोठामा पसीन ।

म उनलाई कुर्दै बाहिर बसे । संगिनीहरु पनि उनी सँगै थिए।

तर ,

मैले मेरा आँखाले त्याहा देखेको दृश्यबाट म कहालीन पुगें ।

संगिनीहरु को उपसतिथि थिएन , मात्र उह र एउटा अनजान केटों थिए ।

दुबई एक अर्कालाई अंगालोमा बांधदै थिए । त्यो देख्दा मेरा आँखा रातिन पुगे र

भयाप गएर त्यो केटाको गर्दन समाते । उह सास लिन आतिदाई थियो ।

विश्वाशना भने मलाई रोकदै थिई । “सपनील रुक् त , नपिट उसलाई ” भन्दै

उसलाई नै बचाउदै थिई । मेरा दिमागमा आएको रिश छरपट्ट पूगदई थियो ।

उसलाई मारछू जो भनी आफूलाई रोकिन । विश्वाशना मेरो अघि आई र

“पिटछस भने मलाई पीट, यसलाई नपिट” भन्न पुगी ।

त्यो अनजान केटाको गर्दनमा पुगेको मेरो हात आफै तल भरयो । मेरा आसू

भने अभै रोकिने थिएनन । विशाल समुद्रसरी बहदै थिए । तर , मेरो मन मुटुमा

जती पनि उस्मा माया थियो , उसको त्यो व्ययवाहरले र बोलीले मेटाउदै थियो

तरपनी भित्रबाट उसप्रति अगाध माया जीवित थियो ।

मैले अलिक टाढा बसें अनि उसलाई प्रसन गरें , “आखिर किन गरिस एस्तो

विश्वशना ??” किन टूटाइस यो भरोषा अनि तैले भन्ने अनंत प्रेम?”

विश्वाशनाले चर्को स्वरमा भनी, “मैले धोका दिएकी छैन , तिम्रो कसम ”

रिशकों भोंकमा भएको म , “ गाला बजने गरि भ्रमकाईदिए । ”

“तेरो त्यो अटूट र अन्धो विश्वश आजको दिन देखाऊनको लागि गरेकी होस , ?

मलाई खेलौना जस्तो सम्भेर प्रयोग गरिस हैन?”

त्यो मैले चीन्दै नचीनेको केटों विश्वाशनालाई “नरऔ,” भन्दै फेरि मेरा आगाडी

अगालदै थियो । ढोकापछाडि राखेको ठूलो लौरो लेराएर, “कुकूर , छोड तेसलाई

भनेर खुट्टामा ४ चोटी बजाइदीए ।”

रिशले आगो भाको थिएँ म , कसैले शांत पार्न सक्दैनथयो मेरो त्यो क्रोध लाई।

विश्वाशनाले खुलेर रुदै त्यो अनजान केटातरफ हेर्दै भन्न थाली,"हामी दुईको प्रेम बसेको २ बर्स भयो। तिमी राम्रो मान्छे थियौ , सबैको ख्याल गर्ने खालको , मलाई जगेरना गर्न हर्दम सुरुमा , मलाई आफू भनेर चीनायेका तिमी हो ,सपानील। मलाई माफ गरदेऊ , मैले सुरू मई भन्न पर्ने हो । तर तिम्रो त्यो निःस्वार्थ प्रेमले गर्दा म चुप रहन पुगें। एस्ले मलाई असाधयाई माया गर्छ । तिम्रो त्यो चित्त दुखाएको मा माफ गर्न सक्छौ भनी मलाई माफ गरदेऊ "भन्दै मेरा गोंडा समऊन थाली।

उह मेरो जीवनकी पहिलो प्रेमिका थिई, जसलाई मैले आफ्नो सर्वस्व दिन तयार थिए, उसको रुचिमा म नआएपछि उसको खुसीको खातिर अनजान केटा संगको संबंधलाई टूटेको मन र भीजेका आँखाले विवसतापुरबक स्वीकार्नुपर्यो । उसको खुसी पूरा गर्न जस्तो सुकै परिस्तिथि आएपनी पूरा गर्ने वचन लिगेको मैले उसको खुसिको लागि रोदनको मनले विदा दीएँ ।

मेरो मन र मुटुमा सुरक्षित बसेकी छ , मेरी चंचले भन्ने मेरो सोच भर्म थियो । अहिले पनि ६ बर्स पश्चात उसले मलाई खोजेपनी मेरो मनले अवस्य स्वीकारछ , किनकि पहिलो प्रेम अटूट हुदों रहेछ।

तर जीवनको अमूल्य पाठ पढाएर गई,मेरो टीनैजको माया थिई उह, पहिलो प्रेम थिई उह,मेरा कुराका मुख्य बिशय थिई उह, साँचो प्रेमको पाठ नभएपनि जीवनलाई अर्को धारणाबाट निहालने पाठ पढाएर गई "विश्वशना"।

